

AZ ÖRÖKLÁNG
RAGYOGÁSA

AZ EREDET ÁTKA

PENN COLE

AZ ÖRÖKLÁNG
RAGYOGÁSA

AZ EREDET ÁTKA

MÁSODIK KÖNYV

VENTUS KIADÓ

A fordítás alapja:
Penn Cole: *Glow of the Everflame – The Kindred’s Curse Saga Book Two*
First published in 2023 by Atria Books

Fordította
Kesztler Orsolya

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Maria Spada

Térkép
Paulina Czaplínska

ISBN 978-615-640-723-8

Minden jog fenntartva

© Penn Cole 2023

© Ventus Libro Kiadó 2025

© Hungarian translation Kesztler Orsolya 2025

EMARION BIRODALMAI

LUMNOS, A FÉNY ÉS ÁRNYAK BIRODALMA

Hol árnyék mar, fény izzón éget
Szemük kékje kísért téged

FORTOS, AZ ERŐ ÉS BÁTORSÁG BIRODALMA

Szemük, kardjuk színe piros
Segítő vagy épp a gyilkos

FAUNOS, A SZÖRNYEK ÉS ÁLLATOK BIRODALMA

Toll és bunda, mászó vadak
Sárga szemtől jó a parancs

ARBOROS, A GYÖKÉRZET ÉS TÖVISEK BIRODALMA

Moszatszemek gúnyos éle
Mérges tövis virág éke

IGNIOS, A HOMOK ÉS LÁNGOK BIRODALMA

Tüzes lélek, szemük lángol
Homokvihar hozza átkod

UMBROS, AZ ELME ÉS TITKOK BIRODALMA

Fekete írisz, fekete szív
Őrületbe egy csókkal hív

MEROS, A TENGER ÉS AZ ÉG BIRODALMA

Pillantásuk bosszús tenger
Mélyén néked nincsen fegyver

SOPHOS, A GONDOLAT ÉS SZIKRA BIRODALMA

A bölcsesség ravasz szikrája
Rózsaszempár lesz halálod ára

MONTIOS, A SZIKLA ÉS JÉG BIRODALMA

Ibolyakő az ibolya szemhez
Földjük jegén megdermedhetsz

EMARION

Minden szikrának, aki elvesztette a fényét,
és kell némi segítség, hogy emlékezzen,
hogyan kell ragyogni.

ELSŐ FEJEZET

Egy hallucináció.

Hallucinációnak kellett lennie.

Ez volt az egyetlen magyarázat. A látomások, amiket egy évtizeden át gondosan elkerültem, visszatértek, és ezért csak magamat hibáztathattam.

Évekig egy lánggyökérnek nevezett ritka szer kúráján éltem, hogy elűzzem a kislány koromban jelentkező, vad, lehetetlen képzelgéseket – képzelgéseket arról, hogy érzek dolgokat, *csinállok* dolgokat, amiket az olyan halandóknak, mint én, nem kéne érezni vagy csinálni.

Mielőtt hét hónappal ezelőtt nyom nélkül eltűnt volna, az anyám – a legjobb gyógyító Lumnosban, a fény és árnyak birodalmában, Emarion kilenc birodalmának egyikében – rögeszmésen tett róla, hogy bevegym a napi adagomat. Figyelmeztetett, hogy a látomások visszatérhetnek, ha akár egy napot is kihagyok.

Hát, az biztos, hogy egy napnál többet hagytam ki.

Már jó pár hét eltelt, mióta a jellegzetes vörös porból az egész készletemet a tengerbe hajítottam volna, olyan okokból, amiket mind a mai napig nehezen tudtam megmagyarázni.

Talán amiatt, hogy elnyomta az érzéseimet, és üresnek és hidegnek éreztem magamat tőle, vagy talán a titokzatos, fekete

szemű nő miatt, aki egy sötét sikátorban sarokba szorított, és sürgetett, hogy adjam fel, miután olyan családi titokról fedte fel a leplet, amiről nem is kellett volna tudnia.

Akkoriban a lánggyökér azokat a dolgokat képviselte, amiket utáltam az életemben – minden veszteséget, minden rejtélyt, minden láthatatlan kötelet, ami visszahúzott az én elszigetelt, emberi életembe. Az, hogy eldobtam magamtól, olyan szabadságérzettel töltött el, amelyet még soha életemben nem éreztem.

Csakhogy most, négykézláb, összegörnyedve egy kör parázsóló, újonnan elfeketedett fűvön, a családi otthonomon kívül, miközben a fiatal féltestvérem, Teller, rémülten bámulta a fejem feletti teret, mindennek éreztem magamat, csak szabadnak nem. És a lánggyökér, ami az egyetlen esélyem volt, hogy megváltsam magam ettől az örülettől, amit felelőtlenül személyesen hívtam magamhoz, most a Szent-tenger fenekén hevert.

Pánik ragadta el a torkomat, miközben Teller szavai a gondolataimban kísértettek.

Diem... rajtad van a Korona. Kiválasztottak. Te vagy Lumnos új királynője.

– Meg fogok örülni – mondtam rekedten. – Elvesztem az eszemet, és semmit sem tehetek ellene.

– Nem fogsz megörülni – szölt Teller, bár az arckifejezése korántsem volt meggyőző. – Én is látom a Koronát... Épp feletted lebeg.

Felnyúltam, hogy elszakítsam magamtól, ujjaimmal fogásért kapálóztam, de csak a hideg, üres levegőt éreztem.

Teller arca kivilágosodott, ahogy megközelített engem, és egy földöntúli fény árasztotta el. Megpördültem, hogy megkeressem a forrását az árnyékos erdőben, mire rájöttem, hogy a fény belőlem árad – a fejem feletti térből és a bőrömből sugárzó, ezüstös ragyogásból.

Még egy képzelgés.

Reményvesztett nyöszörgés hagyta el az ajkamat.

– Hívom apánkat – mondta Teller. – Ha ő is látja, akkor...

– Ne! – kiáltottam. Az apánk, Andrei, már így is dühös volt rám. A veszekedésünk... Ó, az istenekre, azok a szörnyű dolgok, amiket a fejéhez vágtam...

Te nem vagy az apám!

Hol van az anyánk? Miért nem keresed már? Miért nem gyászoltad meg az elvesztését?

Talán azért nem keresed, mert nem is érdekel. Mert talán te vagy az oka, hogy elment.

Minden szót megbántam.

Bár nem a vér szerinti apám volt, Andrei határozott elszánt-sággal vette át ezt a szerepet. Az irántam és anyám iránt érzett szeretete vitathatatlan volt, és bár egy porcikám sem gondolta igazán, hogy szerepe lett volna anyám eltűnésében, a családom végtelen titkai okozta frusztrációm áttörte az indulataim határát.

Talán sosem bocsátja meg nekem, hogy ilyen kegyetlen voltam. Ha arra is rájön, hogy hazudtam a lánggyökérről...

– Még ne áruld el neki! – könyörögtem. – Kérlek, Teller!

– Valakinek el kell mondanunk. Ha ez tényleg Lumnos Koronája, akkor az azt jelenti, hogy a király halott, és neked kell... – Megrázta a fejét, képtelen volt kimondani a szavakat.

Nem.

Ez mind a hallucináció része volt. Annak kellett lennie.

Talán Teller nem is volt itt. Talán csak magamban beszéltem, elvesztem a saját örületemben.

Tekintetemet a családi telkünkkel szemben futó lápos part felé irányítottam, arra a helyre, ahol a lánggyökérral teli fiólkát a tengerbe dobtam. Erős volt az áramlat ezen a részen, de talán...

Talpra álltam, és a víz széléhez botladoztam, miközben ügyetlenül lerúgtam a csizmámat, és lecsatoltam a fegyvereimet. Még mindig Luther herceg katonáingé és a Királyi Gárda páncéllemezes nadrágja volt rajtam, amibe az unokahúga öltöztetett, miután a saját ruháim elhamvadtak a fegyvertár tüzeiben. Az anyag úgy szívta fel a jéghideg vizet, mint egy szivacs, a bőrömre tapadt, és lehúzott a tenger iszapos fenekére.

– A lángokra, Diem, mit művelsz? – ellenkezett Teller. – Gyere vissza, olyan hideg van kint, mint a pokolbéli gleccserek között!

Nem feleltem, az elmém túlságosan beleveszett a keresésbe. A felszín alá buktam, és próbáltam rátalálni a jellegzetes üvegcsékre, de a víz túl zavaros volt ahhoz, hogy fél méternél messzebbre lássak a ködös mélységben.

Levegőért kapkodva jöttem fel, és megpillantottam a tükörképemet a víz felszínén. Még a hullámok ellenére is láttam, ahogy felettem lebegett, töredezett fénypontjai úgy csillogtak, akár az ékkövek.

Lumnos Koronája.

Nem, mondtam magamnak. Nem a Korona – csak képzelgés. Az örületem.

A rettegés újabb hullámától még mélyebbre merültem a vízben, és vadul dobáltam magamat, miközben átkutattam a víz fenekét.

– Diem, gyere vissza a partra! – szólított Teller. – Kitalálunk valamit.

– Nem lehet – kiáltottam vissza. – Nem lehet. Nekem meg kell... meg kell...

– Gyere vissza, vagy idehívom apánkat!

– Ne! – Megpördültem, és szembe találtam magam a Teller karamellszínű szeméből áradó pánikkal.

– Kérlek, Diem! – kérlelt. – Megijesztesz.

– A lánggyökér... Ide dobtam néhány héttel ezelőtt. Mér-
ges voltam, és... – Még mélyebbre gázoltam a tintafekete ten-
gerben. – Meg kell találnom. Véget vehetek ennek, ha sikerül
megtalálnom.

Az öcsém tekintetében valami sajnálathoz hasonló tükröző-
dőtt, miközben elmélyült a hangja.

– A lánggyökér nem fog véget vetni ennek, D. Az a Korona
igazi.

– Nem – krákkogtam, miközben a torkomat egy láthatatlan
hurok szorította.

– Emlékszel, amikor kicsik voltunk – szólt gyengéden –, és
te attól féltél, hogy a lánggyökér nem fog hatni? Megígértted
velem, hogy szólni fogok, ha elmegy az eszed, és megesküdtem,
hogy így fogok tenni. Emlékszel?

Sikerült bólintanom.

– Bíznod kell bennem! Én mondom, az életemre esküszöm,
hogy nem képzelsz. A kilenc birodalomért se tudom, hogy
történhetett ez, de az a por nem fogja semmissé tenni.

Hangsúlya olyan komoly volt, hogy még hihettem is volna
neki, ha figyelek. De a figyelmem elterelődött – arra a sötét ha-
jú, kék szemű, kiválóan öltözött leszármazott lányra, aki mö-
götte állt, és egy csokor fehér rózsát tartott a kezében, melynek
szirmai mintha ragyogó holdfénybe mártották volna.

A virágok a földre hullottak.

– Áldott Eredet, te... te vagy...

Teller hátratántorodott.

– Lily! Te meg mit keresel itt?

Lily pillantása rám szegeződött – a fejem feletti pontra.

– Diem azt mondta, hogy átjöhetek vacsorára, és azt gondol-
tam... – Kezét a szája elé kapta. – Igazi? Te vagy...?

Lily váratlan felbukkanása felébresztett a bódulatomból.
Visszagázoltam a partra, próbáltam megtalálni a szavakat, hogy

nem, nem lehet igazi, ezernyi különböző okból sem, de nem találtam őket. Abban a pillanatban az *igaz* túl bonyolult fogalomnak tűnt.

– Ez azt jelenti, hogy a királyunk halott – motyogta Lily. Térdre zuhant, és öklét a szíve fölé helyezte. – Éljen soká a királynőnk!

– Kérlek, ne! – ellenkeztem, miközben próbáltam kicsavarni a vizet az elázott ruháimból. – *Nem* vagyok a királynőd.

Teller szeme kettőnk között ugrált. Lassan ő is elkezdett térdre ereszkedni.

– Éljen soká...

– Ó, elég! – sziszegtem, és megragadtam a karját, hogy talpra rántsam. – Ne kezd te is!

Lily lehajtotta a fejét.

– Áldott Lumnos Anya téged választott.

– Akkor hibát vétett. Én nem lehetek... Felállnál, kérlek? Nem lehetek én a királynő. Én csak egy halandó vagyok.

Halandóváros szegénységében nőttem fel, így az életemet elszigetelve töltöttem attól a luxustól, ami a leszármazottak világát jellemezte, akik a mi halandóvilágunkat egykor elfoglaló, Eredetként ismert kilenc istentestvér utódai voltak. Nem sokat ismertem a királyság szabályai közül, ám ennyit tudtam: ha meghal egy uralkodó, a trónt a legerősebb leszármazott örökli. Csak azok hordták Lumnos istennő Koronáját, akiknek az ereiben az ő vére csörgedezett.

Egészen mostanáig.

Lily felállt, arca még mindig áhítattól ragyogott.

– Talán most úgy döntött, hogy egy halandónak kell uralkodnia.

– Történt már valaha ilyesmi? – kérdeztem.

Megrázta a fejét.

– A kilenc birodalom közül még egyiknek sem volt halandó Koronája. De azt mondják, hogy áldott Lumnos Anya látja, mi rejlik a jövőben. Talán úgy gondolja, szükségünk van a változásra.

– Vagy talán nem vagy halandó – mondta Teller halkán.
Felé kaptam a pillantásomat.

– Hogy mondhatsz ilyet? Szerinted leszarmazottnak nézek ki? Megdörzsölte a tarkóját, és végigmért a fejemtől a lábujjamig, mintha most venne először igazán szemügyre.

– Magas vagy, mint ők. Mindig is erős voltál. Sosem láttam, hogy vérezne bármelyik sebed is, mióta... – Lemerevedett. – Mióta elkezdődtek a látomásaid.

– Persze hogy láttad – vitatkoztam, noha miután a gondolataim átkavarogtak az emlékek hálóján, én sem találtam egyetlen alkalmat sem.

Pusztán egyszer, hetekkel ezelőtt a királyi palotában, amikor az egyik leszarmazott ör megkarcolta a nyakamat a pengéjével. Azonban az a kés fortosi acél volt, az egyik olyan anyag, ami képes megsebezni a leszarmazottak testét. A közel áthatolhatatlan bőrük, a gyors gyógyulásukkal és varázserejükkel együtt, kamaszkorban jelent meg a leszarmazottaknál – ugyanabban az időben, amikor az én látomásaim is elkezdődtek.

Az elmémben lejátszódott az utolsó összetűzésünk Luther herceggel – lehengerlően kék szeme, amivel engem figyelt a véres kéznyomok mögül, melyeket a bőrén hagytam.

Tudom, hogy érzed a varázserejét, kötekedett velem. Mert én is érzem a tiédet. Pont annyira vagy halandó, mint én.

Nem. Nem, nem, nem, nem.

Halandónak *kellett* lennem. Az anyám tudta volna, ha az engem nemző férfi egy leszarmazott, és ezt nem titkolta volna el előlem.

Ugye?

– Mi van a szemeddel? – kérdezte Lily, és szemét résnyire szűkítette, ahogy közelebb hajolt, hogy azt a meseszerű kéket keresse tekintetemben, ami jelölte volna lumnosi leszármazott éneket, szemben a halandók barnájával. – Még sosem vettem észre. Csak nem...?

– Szürke – feleltem. – Nem olyan, mint a halandóké vagy a leszármazottaké. De barna szemmel születtem. Megváltozott, amikor...

Megakadtam, amint Lily levegőhöz kapott.

– Szürke? *Szürke* a szemed?

– Miért? Jelent ez valamit?

– Mutasd! – erősködött.

Megfeszült a vállam. Már rég megtanultam, hogy óvatosan kezeljem a különös szemszínemre irányuló figyelmet. A halandó-leszármazott kevert gyerekeket a törvény tiltotta, és azokat a kék szemű gyermekeket, akik nem rendelkeztek tiszta vérvonallal, kivégzésre ítélték, ha rájuk találtak.

Egy erős érv, amiért az anyád eltitkolhatta, hogy mi is vagy, emlékeztetett a lelkiismeretem.

Lily egy elfojtott kiáltást engedett ki, ahogy szemügyre vette füstös íriszemet. Hátrabotlott, aztán elfordult, mintha el akarna menekülni.

– Mennem kell. Beszélnem kell Lutherrel erről. Ó...

– Ne! – Előreléptem, és megragadtam a vállát. – Lily, nem mondhatod el a bátyádnak. Meg kell ígérned, hogy egy szót sem szólsz neki!

– Nem érted. Luther tud neked segíteni. Láta...

– Nem kell a segítsége – csattantam fel egy kissé túl durván. Bántam azt a fájdalmat, ami megvillant Lily vonásain, de ez egy olyan téma volt, amiben Lilyvel nem értettünk egyet.

A bátyja volt a király várományos örököse, akit fiatal kora óta arra neveltek, hogy átveszi a trónt. A varázsereje olyan hír-

hedten erős volt, hogy még olyat se tudtak felmutatni, aki akár a közelébe ért volna. Luther nevét már csak a Koronába kellett volna gravírozni.

És tekintve, hogy órákkal ezelőtt egy kést tartottam a torkához, miközben egymás életével fenyegetőztünk – *egyéb*, eléggé felkavaró tevékenységek mellett –, nem siettem, hogy elmondjam neki, most már az enyém ez a Korona.

– Nem tudhatja meg – mondtam. – Senki sem. Legalábbis még nem. Kérlek, Lily, könyörgök!

– De te vagy a királynőnk – suttogetta fájdalmas arccal.

Fogásom szorosabbá vált.

– Ha én vagyok a királynőd, akkor engedelmeskedned kell nekem, igaz? Úgy kell tenned, ahogy parancsolom. – Beharapta az ajkát, aztán bólintott. – Akkor mint királynőd megparancsolom, hogy senkinek se beszélj erről. *Főleg* ne Luther hercegnek.

Felnyögött, ahogy rájött, hogy ezzel megfogtam.

– Mindenki tudni fogja, amint vetnek rád egy pillantást – mondta Teller, és a Koronára mutatott.

– Biztos van valami módja, hogy elrejtsem vagy levegyem. – Reménykedve néztem Lilyre. – Ugye?

– Ulther király csak különleges eseményeken viselte – felelte, aztán tétovázott. – De talán nem lehet eltávolítani, amíg be nem fejezed a rítust.

– A koronázási rítusra gondol. Az egy rituálé, amit a Coeuríle-en tartanak – magyarázta Teller, és átmutatott a Szent-tengeren, a közepén található tiltott sziget felé. Még sosem voltam ilyen hálás, hogy az öcsém az egyetlen halandó, akit meghívtak Lumnos tekintélyes leszármazottiskolájába, amitől ő igencsak tájékozott lett a misztikus hagyományaikban.

– Az mikor van? – kérdeztem.

– A kihívás időszaka után. Harminc napig bármelyik leszármazott párbjára hívhatja az új Koronát, ha úgy gondolja, hogy

az adott személy... – együttérző pillantást lövellt felém – ...nem méltó a viselésére.

– Helyes. – Kurta nevetést engedtem ki, ahogy a szoros feszültség felengedett a csontjaimról. – Igazából ez tökéletes. Luther kihívhat engem. Az istenekre, már oda is *adom* neki. Hadd gondoljanak méltatlannak, mintha érdekelne engem.

Teller és Lily komor pillantást váltottak.

– Ez nem ennyire egyszerű – szólt lassan. – Ha valaki kezdeményezi a kihívást, addig kell párbajozniuk, amíg a Korona vagy a kihívó meg nem hal. – Teller úgy nézett ki, mint aki rosszul van. – Élet-halál harc, D.

– Biztos van más módja... – A hangom elhalt, ahogy megláttam a rettegést az öcsém arcán.

A világom kezdett darabjaira hullani. Ha ez mind igaz volt, az élet, amit eddig ismertem, véget ért. A halandók elkergetnek engem a faluból a leszármazottakkal szembeni teljesen jogos bizalmatlanságuk és a királyi család iránt érzett tiszta gyűlöletük miatt. Egyáltalán megélem, hogy kibéküljek az apámmal? Hogy megtaláljam az eltűnt anyámat?

És Henri. Ó, az istenekre, *Henri*.

Az én gyerekkori szerelmem, a férfi, akinek a lánykérése még mindig megválaszolatlanul lógott a fejem felett – a férfi, aki bevont engem az Örökláng Őrzői közé, a halandó ellenállás vérengző nyájába. Az Őrzők bebizonyították, hogy nincs határa annak, amit meg nem tennének, hogy elpusztítsák a leszármazottakat. Ha azt hinnék, hogy én is egy vagyok közülük... És ami még rosszabb, én lettem maga a Korona...

Süllyedni kezdtem mindennek a súlya alatt. Egy nappal ezelőtt csak egy jelentéktelen halandó lány voltam, aki élte az érdektelen életét, és most... *mi* is voltam én?

– Mondjátok, hogy csak képzelődöm! – suttoztam. – Mondjátok, hogy elment az eszem, és ez csak valami szörnyű álom.

Teller karja a vállam köré simult.

– Bármilyen történések is, nem leszel egyedül. Együtt kitalálunk valamit.

A remegéstől a hangjában csaknem összetörtem. Ezzel a kivételes oktatással ő nálam sokkal többet tudott arról, milyen következményekkel jár a Korona. Ha ő így megjedte...

Szégyen söpört rajtam végig, és lecsillapította a rémületem olvasztó égetését. Én voltam az idősebb testvér – nekem kellett erőt mutatnom felé. Nekem kellett megígérem, hogy minden rendben lesz. Az ő csendes, stabil viselkedésével már így is a családunk kősziklája volt, mióta anyánk eltűnt. Nem hagyhattam, hogy ezt a súlyt is ő cipelje.

Mély levegőt vettem, lenyomtam a félelmemet egy ólomgolyóba, amit aztán elguríthattam a szívem árnyékos részébe. Elhúzódtam Tellertől, és tenyeremet az arcára simítottam. A Koronából áradó fény ékes ragyogást kölcsönzött a szemének, és így felfedte a szorongást, amit olyan bátran próbált elrejteni.

– Holnap menj el apánkhoz és Henrihez! Mondd azt nekik, hogy elhagytam a várost, hogy meglátogassam egy barátomat, és nem tudod, mikor fogok visszatérni.

Egy gyors pillantást lövellt a családi kunyhónk felé.

– Biztos vagy benne, hogy nem kéne most elmondanunk apánknak? Mi van, ha anyánk elmondott neki valamit, mielőtt... – Teller elkalandozott.

– Még ne. Először magamban kell helyre raknom a dolgokat.

Teller elhúzta a száját, de bólintott. Néma hálát adtam a hűséges öcsémért – bár hogy az imám a leszármazottak Eredetének szólt, vagy a halandók őisteneihez, abban már nem voltam biztos.

– Hová megyünk ma estére? – kérdezte.

– Te itt maradsz. Szeretném, ha átfutnád az iskolai könyveidet, hogy mit írnak a Koronáról, a koronázási rítusról és a ki-

hívásról. Hátha találsz valamit, akármit, ami kimenthet engem ebből az egészből.

– Mi lesz veled?

Erre nem volt válaszom. Nem kockáztathattam meg, hogy bárki is meglásson, amíg nem tanulom meg elrejteni ezt a fejem felett lebegő, pokoli *izét*.

– Én tudok segíteni – szólt közbe Lily. – A királyi vadászterületen van egy faház, nincs messze a palotától. Senki sem merné a Korona engedélye nélkül használni, szóval senki sem fog zavarni. Mi több, igazából a tiéd. – Vállat vont. – Most már minden királyi tulajdon a te kezében van.

A szívem kihagyott egy ütemet a gondolatra, hogy mindaz a gazdagság és mértéktelenség, amiért korábban gyűlöltem a nemeseket, hogy összeharácsolták maguknak, most mind az enyém. Hogy mit tehetnék mindezzel a vagyonnal – azok a gondok, amiket megoldhatnék, azok az emberek, akiken segíthetnék...

Megráztam a fejemet, hogy megtisztítsam ezektől a gondolatoktól. Nem akartam megtartani a trónt, és biztosan nem akartam a halálig küzdeni érte valakivel. Ez csak egy hatalmas, elképzelhetetlen tévedés volt.

Csak időre volt szükségem, hogy ezt be is bizonyítsam.